

Arrest

nr. 69 242 van 27 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Italiaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 juli 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. TURAN, die loco advocaat M. SMEETS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 juli 2008 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als werknemer.

1.2. Op 18 september 2008 werd verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 29 juli 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd aan verzoeker betekend op 4 augustus 2011.
Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer op 30.07.2008 , en verkreeg de bijlage 8 dd. 30.07.2008, gevolgd door een E-kaart op dd. 18.09.2008. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 4/6/2011 werd Dienst Vreemdelingenzaken ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene inderdaad totaal gewijzigd is.

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene ten tijde van zijn aanvraag tot verklaring van inschrijving als werknemer in 2008 werkte van 16/6/09 tot 31/12/08. Vanaf 26/10/09 begon betrokkene opnieuw te werken, tot 8/3/10, Sinds 8/3/10 is hij niet meer tewerkgesteld, en 'voldoet sindsdien niet meer aan de voorwaarden als werknemer. Uit nazicht van de gegevensbank van de RSZ blijkt dat betrokkene gemeld was tot 08 03.2010 wat betekent dat betrokkene tot die datum officieel tewerkgesteld was. Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42 bis §2, 3° van de wet van 15-12-1980.

Voor zover hij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij evenmin aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat hij reeds aan de slag zou zijn geweest.

Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich (minstens sinds 1/06/10) kennelijk te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Het betreft een leefloon in 1ae categorie als samenwonende persoon. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980).

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van de "algemene beginselen van behoorlijk bestuur: materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel én vertrouwensbeginsel."

Verzoeker betoogt als volgt:

"Doordat de bestreden beslissing het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd door zich te baseren op stukken uit een dossier die kennelijk niet volledig is.

De bestreden beslissing stelt immers dat verzoeker reeds meer dan 6 maanden werkloos is zodat hij niet meer tot de categorie werknemer behoort. Verzoeker zou tevens niet aan de voorwaarden voor werkzoekenden voldoen daar hij anders een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt.

Terwijl de overheid bij een dermate summier dossier de nodige inspanningen moet doen om voldoende informatie te verzamelen alvorens een beslissing te nemen. Indien het dossier zodanig summier is dient de overheid bijkomende informatie op te vragen bij verzoeker zelf of bij zijn eigen overheidsinstanties.

Dat de overheid bij het nemen van een beslissing zorgvuldig tewerk moet gaan door eerst te onderzoeken, controleren en dan pas een besluit te nemen. Dat verzoeker er bovendien rechtmatig op mocht vertrouwen dat de overheid zorgvuldig tewerk zou gaan.

De overheid heeft niet de nodige controle gedaan om na te gaan of verzoeker tewerkgesteld is dan wel een opleiding volgt. Bij het nemen van haar beslissing heeft de overheid dan ook geen rekening gehouden met de opleiding van verzoeker en de aard en omvang van de leefloon die hij ontvangt.

Uit de bestreden beslissing kan verzoekster enkel afleiden dat de overheid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker heeft 'onderzocht' op grond van zelf opgezochte doch onvolledige gegevens.

Er is verzoeker nooit om verduidelijking of bijkomende stukken gevraagd, zodat hij er van uit ging dat zijn specifieke situatie binnen de wettelijke kader resulteerde.

De overheid heeft enerzijds zelf onvoldoende informatie ingewonnen bij haar eigen instanties én heeft anderzijds geen informatie opgevraagd bij verzoeker.

De overheid is bij de beoordeling niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, waardoor er geen correcte beoordeling kon gebeuren en zij derhalve onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker is derhalve van mening dat er een schending van de materiële motiveringsplicht is.

(zie bv. R.v.St. nr. 101.624, 7 december 2001; RvV nr. 24.481, 13 maart 2009; RvV nr. 10.209, 21 april 2008)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding.

Bij het nemen van een beslissing moet het bestuur zich steunen op alle gegevens van het dossier. Het bestuur heeft onder andere geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker reeds geruime tijd een opleiding volgt bij de VDAB. Op 19.03.2009 werd reeds een trajectovereenkomst opgesteld tussen verzoeker en de VDAB om hem in verschillende stappen te begeleiden tot een knelpuntberoep.

In de trajectovereenkomst staat zelf geschreven:

'De VDAB verbindt zich ertoe dat het traject in een logische volgorde, volgens het afgesproken tijdschema zal verlopen. Het traject kan worden aangepast, indien beide partijen dit zinvol vinden.'

Het traject voor verzoeker is in grote lijnen als volgt uitgestippeld: Bekomen van een rijbewijs B; Afleggen van theoretische examens voor rijbewijs CE; Bekomen van een rijbewijs CE en doorlopen van een stage.

Verzoeker is thans in de laatste stadia van zijn traject!

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en getuigt van een onzorgvuldig optreden van het bestuur.

Verzoeker is dan ook van mening dat de zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden. (RvSt nr. 154.954, 14 feb. 2006; Rvst. 167.411, 2 feb. 2007; RvV nr. 15.642, 1 sept. 2008).

De bestreden beslissing is derhalve genomen op grond van onjuiste, minstens onvolledige gegevens en op kennelijk onredelijke en onzorgvuldige wijze.

Tot slot is verzoeker van mening dat er een schending is van het vertrouwensbeginsel aangezien het beginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid.

Zoals reeds aangehaald is de trajectovereenkomst aangegaan op 19.03.2009 en is verzoeker niet meer tewerkgesteld sedert 08.03.2010.

Thans 18 maanden nadat hij onvrijwillig werkloos is geworden wordt plots zijn verblijfsvergunning ingetrokken en wordt hem verzocht om het land te verlaten."

2.2 In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 40, §4 en artikel 42 bis, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker betoogt als volgt:

"Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker niet meer kan beschouwd worden als werknemer daar er 6 maanden zijn verstreken sedert hij onvrijwillig werkloos is geworden

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende rekening houdt met de uitzonderingssituaties opgenomen in artikel 42 bis §2.

Artikel 42 bis §2 Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40§4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven; 3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan

één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening

ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorgaande beroepsactiviteit en deze opleiding."

Dat de overheid minstens rekening had dienden te houden met deze uitzonderingsbepalingen. Namelijk dat verzoeker reeds geruime tijd een beroepsopleiding volgt bij de VDAB, een instantie erkend door de overheid.

De bestreden beslissing is gesteund op artikel 42 bis §2, 3° van de Vreemdelingenwet terwijl deze niet van toepassing is op deze situatie daar verzoeker voldoet aan de voorwaarden van §2, 4° van ditzelfde artikel zodat de bestreden beslissing artikel 40 §4 en artikel 42 bis §2 van de Vreemdelingenwet, minstens de zorgvuldigheidsbeginsel schendt doordat de overheid op geen enkele wijze is nagegaan of verzoeker voldeed aan de voorwaarden van de uitzonderingsbepalingen.

Minstens diende verzoeker uitgenodigd te worden om de nodige documenten over te maken om na te gaan of hij aan een uitzonderingsbepaling voldoet."

2.3 Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel en tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel, art. 40 §4 en art. 42bis §2 van de wet van 15 december 1980.

Beide middelen worden gezamenlijk behandeld, omdat zij voldoende sterk met mekaar verbonden zijn. Verzoeker stelt in essentie dat verwerende partij op basis van onvoldoende feitenvergaring tot de thans bestreden beslissing is gekomen. Verzoeker stelt dat hem nooit om enige verduidelijking werd gevraagd. Hij volgt sedert geruime tijd een beroepsopleiding bij de VDAB.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing terecht vaststelt dat verzoeker gewerkt heeft van 16 juni 2008 (en niet 2009, zoals verkeerdelijk in de beslissing staat vermeld, het betreft overduidelijk een materiële misslag) tot 31 december 2008. Op 26 oktober 2009 begon verzoeker opnieuw te werken tot 8 maart 2010. Sinds 8 maart 2010 werd verzoeker niet meer tewerkgesteld.

In geval van onvrijwillige werkloosheid kon verzoeker nog 6 maanden profiteren van het statuut van werknemer. Deze periode werd ruimschoots overschreden zodat inderdaad geen toepassing meer gemaakt kan worden van art. 42bis §2, 3° van de wet van 15 december 1980, dat luidt als volgt:

§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede .11d, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

Verzoeker kan desgevallend niet meer beschouwd worden als werknemer.

Overeenkomstig art. 40 §1, 1° van de wet van 15 december 1980 heeft verzoeker recht op verblijf van meer dan drie maanden indien hij kan beschouwd worden als werkzoekend. Voormelde bepaling luidt als volgt:

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

Om als werkzoekende te kunnen worden beschouwd dient verzoeker desgevallend aan te tonen een reële kans op tewerkstelling te hebben. Gelet op het feit dat verzoeker sedert 8 maart 2010 werkloos is, kan bezwaarlijk aangenomen worden dat hij een reële kans op tewerkstelling heeft. Hij heeft het tegendeel alleszins niet aangetoond.

Verzoeker kan evenmin beschouwd worden als werkzoekende, zodat de thans bestreden beslissing terecht stelt dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden voor verblijf van meer dan drie maanden van art. 40 §4, 1° van de wet van 15 december 1980.

Verzoeker stelt tot slot te voldoen aan de uitzonderingssituatie van art. 42bis §2, 4° van de wet van 15 december 1980, die luidt als volgt:

2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

(...)

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.

Verzoeker geeft thans voor het eerst te kennen dat hij reeds sedert 19 maart 2009 een beroepsopleiding volgt bij de VDAB. Het betreft een trajectovereenkomst die thans de laatste fase zou aanvatten.

Verwerende partij merkt vooreerst op dat het in de eerste plaats aan verzoekende partij toekomt om zijn dossier op te volgen en indien nodig aan te vullen:

"Er rust wel degelijk een meldings-, informatie- en medewerkingsplicht op verzoekster. De Raad verwijst hier naar rechtsleer en rechtspraak waar gesproken wordt over de zogenaamde wederkerigheid van de beginselen van behoorlijk bestuur met name „de beginselen van behoorlijk burgerschap“. Zonaar analogie: " (...) in de verhouding tussen bestuur en bestuurd, deze laatste niet steeds even streng worden behandeld als het bestuur, vanwege de ongelijkheid der partijen; evenwel ontslaat de eis van een mildere behandeling de bestuurd er niet van redelijk, dit is met een minimum aan zorgvuldigheid, te handelen." (R.v.St., Van den Broeck, nr. 20.404 van 4 juni 1980 en J. DE STAERCKE, "Algemene Beginselen van behoorlijk burgerschap: Naar een wederkerig bestuursrecht?, in Jura Falconis, jg. 38, 2001-2002, nr 4, p. 505-535.)" (RVV nr. 56.049 d.d. 16 februari 2011).

Verzoeker is desgevallend zelf onzorgvuldig opgetreden door verwerende partij niet in te lichten over zijn actuele situatie. Verzoeker diende te weten dat, aangezien hij een verblijf in België verkregen had op basis van het statuut van werknemer, zijn verblijf bij gebreke aan tewerkstelling, precair zou kunnen worden, zodat mag verwacht worden dat hij zorgvuldig en nauwlettend verwerende partij informeert over zijn actuele situatie, quod non.

Uit geen enkel stuk in het administratief dossier op het moment van de bestreden beslissing, bleek een beroepsopleiding, economische activiteit of reële kans op tewerkstelling. Verwerende partij kan desgevallend niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met de thans voor het eerst voorgelegde stukken.

Bovendien merkt verwerende partij op dat uit de nieuw voorgelegde stukken blijkt dat reeds op 19 maart 2009 een trajectovereenkomst werd opgesteld met de VDAB. In deze trajectovereenkomst is volgende te lezen:

"Diego wil graag zijn rijbewijs CE behalen, maar moet hiervoor eerst zijn rijbewijs B behalen. Dit zou over 3mnd in orde zijn, dan kan de aanvraag voor CE ook gebeuren."

Uit een ander bijgevoegd stuk blijkt dat verzoeker pas op 12 januari 2011 begon met de theorieopleiding vrachtwagenbestuurder.

In zoverre enige waarde zou kunnen gehecht worden aan de thans voorgebrachte stukken, geeft verzoeker geen enkele aanvaardbare uitleg waarom de trajectovereenkomst zo tergend langzaam vordert. Supra is gebleken dat in principe rond 19 juni 2009 de aanvraag voor het rijbewijs CE (vrachtwagenbestuurder) zou kunnen gebeuren, terwijl verzoeker pas anderhalf jaar later aanvangt met de theorieopleiding.

Van verzoeker mag verwacht worden dat hij alles in het werk stelt om zo snel als mogelijk opnieuw werk te vinden. Dit blijkt geenszins uit de thans voorgelegde stukken.

Verzoeker maakt de voorgehouden schendingen niet aannemelijk. Beide middelen zijn ongegrond."

2.4. Gelet op hun onderlinge samenhang die ook de verwerende partij erkent in haar nota worden het eerste en tweede middel samen behandeld.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

2.6. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel bepaalt het volgende:

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken."

2.7. In casu werd het recht op verblijf beëindigd in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt:

"§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

2.8. Kernpunt van verzoekers betoog is dat de verwerende partij geen rekening gehouden heeft met het gestelde in artikel 42 bis, §2, 4°, van de Vreemdelingenwet en dat de verwerende partij heeft nagelaten zich te laten informeren omtrent door verzoeker gevolgde beroepsopleidingen.

2.9. Artikel 42 bis, §2 ,Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40 §4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorgaande beroepsactiviteit en deze opleiding."

2.10. Uit artikel 42 bis, §2, 4°, van de Vreemdelingenwet volgt dus dat een EU-onderdaan die op grond van artikel 40,§4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht heeft erkend gezien als werknemer, dit verblijfsrecht kan behouden indien hij start met een beroepsopleiding, ook al is hij geen werknemer meer.

2.11. Verzoekers betoog dat hij wel degelijk een beroepsopleiding volgt, vindt steun in stuk 8 gevoegd bij het verzoekschrift dat een overeenkomst voor opleiding betreft, afgesloten tussen de VDAB en verzoeker op 15 juni 2011 aangaande een opleiding "Bestuurder zware vrachtwagen met aanhanger/op-legger" die start op 16 juni 2011.

2.12. Uit de nota van de verwerende partij blijkt dat zij van verzoeker verwachtte dat hij verwerende partij in kennis stelde van de gevolgde beroepsopleiding. Volgens verwerende partij is verzoeker zelf onzorgvuldig geweest door verwerende partij niet in te lichten over zijn actuele situatie. Verwerende partij betoogt dat zij niet kan verweten worden geen rekening gehouden te hebben met de thans voor het eerst voorgelegde stukken.

2.13. Kernvraag in deze is dan ook of het aan verzoeker toekomt om uit eigen beweging te melden dat hij een beroepsopleiding volgt of dat het aan verwerende partij toekomt om daaromtrent de nodige inlichtingen in te winnen.

2.14. In deze dient een onderscheid gemaakt te worden tussen het geval waarin een administratieve overheid een administratieve rechtshandeling neemt op eigen initiatief m.a.w. zonder dat de verzoekende partij erom gevraagd heeft en het geval waarin de verzoekende partij zelf om een voordeel vraagt. Te dezen betreft het een beslissing die de verwerende partij op eigen initiatief treft over het hoofd van verzoeker heen, die geniet van een verblijfsrecht. Gelet op de ingrijpende beslissing om een einde te stellen aan het verblijfsrecht en gelet op het feit dat artikel 42 bis, §2 van de Vreemdelingenwet specifieke uitzonderingssituaties voorziet die een EU-onderdaan toelaten verder te genieten van het verblijfsrecht dat hij gekregen heeft op grond van artikel 40, §4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet ook al is hij niet meer aan de slag als werknemer, komt het aan de verwerende partij toe om zich in deze te laten inlichten en in casu na te laten gaan of verzoeker valt binnen het kader van de in artikel 42 bis, §2, 4°, van de Vreemdelingenwet specifiek voorziene uitzonderingssituaties en of hij de daarin gestelde voorwaarden vervult.

2.15. Uit stuk 8 gevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat verzoeker een beroepsopleiding volgt. Verwerende partij betwist dat ook niet in haar nota. Het toelaten dat stukken die voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd in de debatten worden betrokken, is gerechtvaardigd in het geval dat de administratieve overheid een administratieve rechtshandeling neemt op eigen initiatief m.a.w. zonder dat de verzoekende partij erom gevraagd heeft (cf. RvV 17 februari 2011, nr. 56 201, gewezen in AV). Waar verwerende partij nog opmerkingen maakt aangaande het tergend traag vorderen van de beroepsopleiding en van verzoekende partij daaromtrent enige uitleg verwacht dient de Raad op te merken dat deze opmerking niet relevant is aangezien in artikel 42 bis, §2, 4°, van de Vreemdelingenwet niet kan gelezen worden dat het gevolgde ritme van de beroepsopleiding van belang is.

2.16. Verzoeker kan gevolgd worden in zijn betoog dat verwerende partij in deze onzorgvuldig geweest is en informatie had dienen in te winnen omtrent de situatie van verzoeker in het licht van de toepassing van artikel 42 bis, §2, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel en tweede middel zijn gegrond voor zover de schending opgeworpen wordt van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 42 bis, §2, 4°, van de Vreemdelingenwet aangezien een beslissing die niet steunt op deugdelijke feitenvergaring onmogelijk deugdelijk gemotiveerd kan zijn. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het eerste middel en het tweede middel geen aanleiding kunnen geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing worden zij niet besproken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 juli 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA